

Камакин. – Рыбинск, 2007. – 32 с. 4. Марков Д. А. Информационная система как фактор повышения конкурентоспособности промышленного предприятия [Текст.]: автореф. ... к. э. н.: 08.00.05 / Д. А. Марков. – Ижевск, 2009. – 25 с. 5. Литвиненко С. Л. Прикладні аспекти реалізації концепції інформатизації вітчизняних вантажних авіаперевізників [Текст.] / С.Л. Литвиненко // Вісник Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту : збірник наукових праць. – Дніпропетровськ : ДНУЗТ, 2010. – Вип. 36. – С. 145-148.

Ю.В. Малиновський, Д.Р. Цьвок, І.П. Малиновський
Національний університет “Львівська політехніка”

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПІВ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ЕТАПАХ ФОРМУВАННЯ І РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ

© Малиновський Ю.В., Цьвок Д.Р., Малиновський І.П., 2011

Розглянемо стратегічне планування інноваційної діяльності через призму його складових, зокрема таких понять як “інновація”, “діяльність”, “інноваційна діяльність”, “стратегічне планування”. Ознайомлення із працями О.Волкова, М.Денисенка, П.Завліна, С.Ільєнкова, Н.Краснокутської, О.Кузьміна, А.Казанцева, Л.Мельника, Л.Мінделлі, Л.Оголевої, Р.Фахтудінова та показало, що найбільш ретельно і логічно виділив сутнісні ознаки поняття Л.Мельник. За дослідженнями автора до них належать[1]: наявність нового знання про властивості процесу, явища, їх складових, взаємозв'язків між ними і зовнішнім середовищем; можливість застосування нових знань для отримання економічного, технічного, технологічного, соціального або іншого ефекту. Незалежно від характеру інновацій та сфери застосування, їх розробка і використання неминуче супроводжується витратами інтелектуальної праці, часу, коштів та інших ресурсів. З огляду на це, затрати інтелектуальної праці, часу, коштів слід розглядати як одну із сутнісних характеристик інновацій. Щодо поняття “діяльність” [2, с. 228], то на сьогодні його трактують як застосування своєї праці до чого не будь, тобто його сутнісними ознаками є: суб'єкт, наявність певних мотивів, які спонукають до праці, а також наявність динаміки стану суб'єкта і стану задоволення його потреб (мотивів). З огляду на це, під інноваційною діяльністю слід розуміти сукупність цілеспрямованих дій суб'єктів інноваційної діяльності, які супроводжуються витратами інтелектуальної праці, коштів, часу для отримання нових знань про властивості процесу, явища, їх складових, взаємозв'язків між ними і зовнішнім середовищем і їх застосування для отримання економічних та інших ефектів. Таким чином, у результаті проведених досліджень, стратегічне планування інноваційної діяльності – це діяльність суб'єктів інноваційної діяльності щодо формування цілей інноваційної діяльності, визначення способів їх досягнення, конкретизації витрат інтелектуальної праці, коштів, часу, а також їх застосування для досягнення цілей інноваційної діяльності, зокрема для отримання економічних, соціальних або інших ефектів. Стратегічне планування інноваційної діяльності доцільно розглядати з позиції процесійного підходу, тобто через етапи формування і реалізації стратегічних планів. Керівники машинобудівних підприємств стверджують, що при стратегічному плануванні інноваційної діяльності усі етапи у тій чи іншій формі реалізуються, проте зазначають, що у залежності від набутого управлінського досвіду у сфері управління інноваційною діяльністю склад і ретельність виконання завдань за кожним із етапів змінюється. Зміни на кожному з етапів будуть супроводжуватись тиском різноманітних чинників. Цей факт слід визнати об'єктивним, оскільки кожен інноваційний проект вимагає особливого ресурсного забезпечення, специфічного складу кадрового потенціалу, врахування саме тих факторів, які є актуальними на момент реалізації інноваційного проекту тощо. Як наслідок, необхідно визнати, що

управління інноваційною діяльністю, зокрема етап стратегічного планування є слабоформалізованим, що вимагає акцентування уваги на ретельному застосуванні принципів стратегічного планування інноваційної діяльності та розвитку інтуїтивного, творчого підходу до управління інноваціями.

1. Кузьмін О.Є., Князь С.В., Вівчар О.Й., Мельник Л.І. *Активізування інвестиційної та інноваційної діяльності підприємств: Монографія / За наук. ред. проф., д-ра екон. Наук О.Є.Кузьміна. – Стрий: ТзОВ “Укрпол”, 2005. – 250с.; 2. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. Ред. В.Т.Бусел. – К.: Ірпінь: ВТФ “Перун”, 2003. – С. с.386, 1087*

О.Я. Марущак, Н.С. Косар

Національний університет “Львівська політехніка”

ДОСЛІДЖЕННЯ РИНКУ ІННОВАЦІЙ УКРАЇНИ

© Марущак О.Я., Косар Н.С., 2011

Для того, аби раціонально сформувати план розвитку інноваційної структури чи забезпечити її успішне функціонування, перш за все необхідно дослідити ринок інновацій в Україні. Розглядаючи інноваційні процеси в Україні, доцільно вивчити становище її інноваційного розвитку, як синтез таких складових: глобальне становище України на світовому ринку інновацій; стан внутрішнього ринку інновацій; ресурсний потенціал щодо розвитку інновацій; фінансування інноваційної діяльності; тенденції розвитку інновацій; державна підтримка інноваційної діяльності.

Розглядаючи становище українського ринку інновацій з глобальної точки зору варто вивчити позицію України в міжнародних рейтингах. На основі аналітичних досліджень стану інноваційної діяльності, що проведені за підсумками 2010 року організацією Legatum Institute, Україна посіла 69 місце зі 110 країн-учасниць, слідуючи за Домініканською Республікою, Парагваєм і ПАР. Дослідження показали, що рівень розвитку підприємництва та інноваційних можливостей найтісніше корелює із загальним рівнем добробуту нації, тобто з обсягом ВВП на душу населення. [1] Розвиток інновацій обернено пропорційний до територіальної величини держави, що зумовлено складністю централізації управління інноваційними процесами. Аналіз європейських тенденцій розвитку інновацій свідчить про умовний поділ Європи на “сильні” та “слабкі” інноваційні держави, Україна потрапляє до категорії “слабких”. Проте Інвестиційний звіт ООН засвідчує, що 21500 транснаціональних корпорацій базуються на території країн, що розвиваються (Індія, Бразилія, Росія, Китай та ін.), і прогноз світового економічного зростання на 70% очікується саме від таких держав. Це свідчить про зміщення центрів інвестування у інновації, тобто в Україні є значні перспективи внаслідок впливу даного фактора глобального розвитку, проте це значною мірою залежить від внутрішнього інноваційного і інвестиційного стану України. [2]

Стан внутрішнього ринку інновацій України за останні два роки характеризується негативною динамікою. Адже за даними Державного Комітету Статистики України у 2008-2009рр. кількість організацій, які виконують наукові дослідження та розробки зменшились із 1378 до 1340, чисельність науковців зменшилась із 94138 до 92403 осіб. На рисунку 1 графічно зображено динаміку витрат на інновації в Україні.

Погіршилась також інноваційна активність підприємств. Обсяги досліджень і розробок впали з 1243,6 млн.грн. до 846,7 млн.грн., внутрішніх - НДР з 958,8 до 633,3млн.грн., зовнішніх - з НДР 284,8 до 213,4 млн.грн., обсяги закупівель нових технологій зменшились в 3 рази, придбання машин та обладнань пов'язаних із інноваціями зменшились у 1,5 рази. Але позитивним фактором є значне зростання іноземного інвестування інноваційної діяльності в Україну - із 115,4 млн.дол. у 2008 р. до